

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1309216196
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1309216196.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcov: X/ O. I., bytom T. Č.. XX, T., X/ I. I., bytom T. Č.. XX, T., obaja právne zastúpení: Z. Š. & B. J..S..Z., so sídlom H. XX, T. - mestská časť J. E., IČO: XX XXX XXX, v mene ktorej spoločnosti koná D.. C. Z., konateľ a advokát, proti žalovaným: X/ H. U., bytom Ž. XXXXXX/XA, T. - R., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou D.. E. T., J..S..Z., so sídlom S. Č.. XX, T. - mestská časť S., IČO: XX XXX XX, X/ L. P., S.. I., bytom T. Č..XX, T., o zaplatenie 57.269,18 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18. apríla 2018 č.k. 16C 75/20110-428 v spojení s opravným uznesením zo dňa 9. septembra 2019 č.k. 16C/75/2010 -506 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, a to 1. výroku vo vyhovujúcej časti vo veci samej, v 3. a 5. výroku, týkajúcich sa trov konania v spojení opravným uznesením zo dňa 9. septembra 2019 č.k. 16C/75/2010 -506 z r u š u j e a vec mu v týchto napadnutých častiach v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 28.425,39 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku pod následkom exekúcie (1. výrok). Žalobu v časti príslušenstva pohľadávky t.j. 9,5 % úrok ročne zo sumy 28.425,39 Eur od 17.3.2009 do zaplatenia zamietol (2.výrok) a žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania, o ktorej výške súd 1.inštancie rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku (3.výrok). Konanie voči žalovanej 2/ z procesného nedostatku - prekážky zastavil (4.výrok) s tým, že o náhrade trov konania žalovanej 2/ rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (5.výrok).

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcov, že ako manželia uzatvorili dňa 6.3.2007 s Q. T., I..J.. zmluvu o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX, zabezpečenou záložným právom k nehnuteľnosti, a to trojizbový byt č. XX na 9. poschodí na T.I. K. č. XX R. T.. Výška úveru predstavovala sumu 1.300.000 Sk (43.152,09 Eur). Úver použili ako pôžičku žalovanému 1/ na jeho súkromné účely a použitie, pričom sa dohodli, že tento bude splácať pôžičku vo výške a spôsobom ako sú oni povinní splácať úver banke. Žalovaný 1/ si sám nemohol vziať úver, lebo nemal čo založiť banke a v registri dlžníkov bol vedený ako neplatič. Tvrdil, že peniaze potrebuje na vyriešenie svojich dlžôb z minulosti a všetko im vráti, pretože ho mala vyplatiť jeho sestra z rodičovského domu. Sestra ho aj vyplatila, ale on pôžičku nesplácal. Dňa 16.3.2007 mal žalovaný 1/ prevziať v hotovosti, po výbere v banke, sumu 9.958,18 Eur (300.000 Sk) a bankovým prevodom zo dňa 16.3.2007 prevzal sumu 29.542,58 Eur (890.000 Sk). Podľa žalobcov im žalovaný celkovo mal dlhovať sumu 38.812 Eur.

3. Žalovaný1/ v odpore voči vydanému platobnému rozkazu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 24.2.2010, č.k. 33Rob/1709/2009-21 poprel poskytnutie časti pôžičky v sume 300.000 Sk (9.958,18 Eur),

nakoľko podľa neho túto sumu nikdy neobdržal. Rovnako rozporoval časť pôžičky v sume 48.000 Sk (1.593,31 Eur), ktorá ako uvádzali žalobcovia, mala byť použitá na úhradu prvých troch splátok ich úveru. Žalovaný ďalej uviedol, že podmienky nimi dohodnutého a čerpaného úveru sa ho nijako netýkajú, nebol účastníkom zmluvného vzťahu s bankou a nemá ani vplyv na dohodnuté podmienky. Uviedol, že bol partnerom ich dcéry, ktorú navrhol, aby súd pripustil do konania ako žalovanú 2/.

4. Uznesením zo dňa 15.7.2010 č.k. 16C/75/2010-119 súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby s tým, že žalobcovia žiadali, aby žalovaný bol povinný zaplatiť im sumu 3.160,19 Eur a sumu 54.108,99 Eur, ktorá sa povoľuje žalovanému splácať mesačnými splátkami vždy do 8. dňa bežného mesiaca v sume 462,47 Eur, počnúc právoplatnosťou rozhodnutia pod následkom straty výhody splátok pri zmeškaní čo i len jednej splátky, ako aj trov konania a trov právneho zastúpenia. Zároveň zastavil konanie v časti úroku z omeškania vo výške 9 % z istiny do zaplatenia. Na pojednávaní dňa 29.11.2010 pripustil zmenu petitu s tým, že žalobcovia žiadali uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť im sumu 5.935,01 Eur splatnú k 30.11.2010 a ďalej sumu 51.334,17 Eur formou mesačných splátok po 462,47 Eur mesačne, ktorá suma predstavuje 111 splátok, ktoré sa doposiaľ v zmysle dohody účastníkov nestali splatnými. Uznesením zo dňa 10.12.2010 č. k. 16C/75/2010-127 pripustil, aby do konania na strane žalovaného vstúpil ďalší účastník, žalovaná 2/. Uznesením zo dňa 27.06.2012 zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 22.312,31 Eur, zároveň rozhodol o tom, že žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovanému 1/ náhradu trov konania.

5. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 7.01.2013 č.k. 16C/75/2010-218 tak, že žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 29.542,59 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku pod následkom exekúcie. Konanie voči žalovanej 2/ zastavil. Nepripustil návrh na zmenu žalobného petitu jeho rozšírením v zmysle verbálneho návrhu, obsiahnutého písomne v zápisniciach zo dňa 7.11.2012 a zo dňa 7.1.2013. O náhrade trov konania nerozhodol s tým, že o nich rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

6. Na odvolanie žalovaného 1/ Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením zo dňa 30.06.2014 č.k. 4Co 365/2013-268 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že súd prvej inštancie sa v konaní dopustil viacerých procesných pochybení, pričom o.i. pochybil, keď o nepripustení zmeny petitu žaloby (navyše neurčitého znenia v jeho výroku) rozhodol priamo vo vyhlásenom rozsudku a nie uznesením pred skončením dokazovania vo veci samej, z ktorého dôvodu nebolo zrejmé o akom návrhu, o akej žalovanej sume rozhodoval, v akej časti nároku žalobcom 1/ a 2/ vyhovel a v akej nie, a to vzhľadom na predchádzajúce zmeny petitu žaloby a zastavenia konania v časti istiny 22.312,31 Eur, čo nevyplývalo ani z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý navyše vo výroku svojho rozsudku uviedol v súlade s vyhláseným rozsudkom, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 29.542,59 Eur, pričom v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcom sumu 34.956,87 Eur, teda išlo o rozpor medzi výrokom rozsudku a odôvodnením, čo spôsobilo zmätočnosť rozhodnutia. Poukázal na to, že súd prvej inštancie pripustil do konania na strane žalovaného žalovanú 2/, dcéru žalobcov, a to na návrh žalobcu 1/v rozpore s dispozičným právom žalobcov, ktorí takýto návrh nepodali.

7. Po opätovne vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie zistil, že žalobcovia 1/ a 2/ ako manželia uzatvorili dňa 6.03.2007 zmluvu o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zabezpečenú záložným právom k nehnuteľnosti a to 3 - izbovému bytu č. XX na X. poschodí na T. K. č. XX v T. vo výške 1.300.000 Sk (43.152,09 Eur), úroková sadzba 8,39 % p. a., výška mesačnej splátky 13.715 Sk (455,25 Eur). Z predložených výpisov z účtu zistil, že žalovaný 1/ platil mesačne 13.800 Sk (458,08 Eur) na účet žalobcu 1/, a to od júla 2007 do decembra 2008 spolu 8.245,37 Eur (248.400 Sk). Následne platil splátky vo výške 462,47 Eur, v apríli 2009 neuhradil splátku a v máji 2009 zaplatil sumu 600 Eur, v júni 2009 sumu 300 Eur, júli 2009 sumu 550 Eur, viac splátok neuhradil. Tieto skutočnosti neboli v konaní sporné.

8. Z výpovede žalobcu 1/ zistil, že žalovanému 1/ na základe verbálnej dohody požičali s manželkou sumu 1.300.000 Sk (43.152,09 Eur), za účelom čoho si vzali úver v Q. T., I..J., na ktorý založili vlastný byt. Dôvodom pôžičky bola skutočnosť, že žalovaný 1/ žil s ich dcérou v partnerskom vzťahu, z ktorého sa narodilo ich spoločné dieťa a požiadal ich, aby mu požičali túto peňažnú sumu. Sumu 300.000 Sk (9.958,18 Eur) mu mal osobne odovzdať bez prítomnosti inej osoby a zvyšok bankovým prevodom na jeho účet. Obsahom ústnej dohody bolo, že žalovaný 1/ bude mesačne splácať pôžičku po 13.815 Sk

(458,57 Eur), pričom prvé 3 splátky si stiahla priamo banka a následne žalovaný 1/ riadne a pravidelne od júna 2007 splácal dohodnutú sumu na účet žalobcu 1/. Obsahom ústnej dohody bola aj skutočnosť, že ku dňu 16.03.2010 žalovaný 1/ vyplatí zvyšok úveru z peňazí, ktoré mal dostať od sestry. Keď sa dcéra s ním rozišla, žalovaný 1/ prestal zasielať splátky. Mal uhradiť ešte 121 splátok, čo neurobil. Podľa výpovede žalobkyne 2/ ich dcéra sa so žalovaným 1/ rozišla po troch mesiacoch od vybavenia úveru, pri ústnej dohode boli obaja manželia, ich dcéra a žalovaný 1/.

9. Žalovaný 1/ potvrdil, že žalobca 1/ mu na jeho účet zaslal sumu 890.000 Sk (29.542,59 Eur), čo považoval ako pomoc od svojich budúcich svokrovcov. Dohodli sa, že do dvoch rokov túto sumu splatí, nedohodli sa ani na pravidelných mesačných splátkach. Potvrdil, že žalobcovi 1/ na jeho účet zaplatil sumu 11.075,37 Eur, vo viacerých splátkach. Čo sa týka ostatných peňazí, išlo podľa neho o pomoc aj ich dcére, nielen jemu, a preto by sa aj ona mala podieľať na vrátení týchto peňazí. Uvedol, že zo zvyšku peňazí kúpil vozidlo pre ich dcéru a peniaze minul na ich spolužitie. Poprel, že by v hotovosti prevzal od žalobcu 1/ sumu 300.000 Sk (9.958,18 Eur).

10. Žalovaná 2/ potvrdila pravdivosť vyjadrenia jej rodičov. Žalovaný 1/ mal v jej prítomnosti poprosiť žalobcu 1/, aby mu pomohol a keďže v tom čase spolu žili, otec mu požičal 890.000 Sk (29.542,59 Eur) a okrem toho mu dal v hotovosti 300.000 Sk (9.958,18 Eur), ktoré osobne videla, keď s nimi žalovaný 1/ prišiel domov. Jednalo sa o pôžičku pre žalovaného 1/, preto nevidela dôvod, prečo by sa mala spolupodieľať na tejto pôžičke, keďže z týchto peňazí nemala nič.

11. V súvislosti so statusom žalovanej 2/ konaní právny zástupca žalobcov poukázal na procesný nedostatok konania, ktorý je možné zhojiť len zastavením konania voči nej zo strany súdu pre nedostatok podmienky konania a to jednak s poukazom na OSP, CSP, keďže konanie započalo ešte za účinnosti OSP a v tom čase bez akéhokoľvek návrhu žalobcov v tom čase navrhovateľov predchádzajúci zákonný sudca na podnet žalovaného 1/ (v tom čase žalovaného) v rozpore s právnymi predpismi pripustil vstup do konania odporkyne 2, t.č. žalovanej 2/. Žalobcovia nikdy so žalovanou 2/ neuzavreli žiadnu zmluvu o pôžičke, žiadnu pôžičku jej ani neposkytli.

12. Čo sa týka procesného pochybenia ohľadom pripustenia vstupu dcéry žalobcov do konania ako žalovanej 2/, právny zástupca žalovaného 1/ ponechal na úvahu súdu, pričom mal za v prospech žalovaného 1/, aby i naďalej zastávala status žalovanej 2/ v konaní z dôvodu, že pôžička bola poskytnutá obom.

13. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil v zmysle ustanovení § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „Obč.zák.“). Z ustanovení hmotného práva a vykonaného dokazovania mal za jednoznačné, že predmetom daného sporu je zmluva o pôžičke (mutuum) kde na strane jednej prenecháva subjekt - veriteľ druhému subjektu - dlžníkovi veci určené podľa druhu, pričom druhá strana sa zaväzuje po čase veci rovnakého druhu vrátiť, jedná sa o veci v danom prípade finančné prostriedky na voľné nakladanie - spotrebovanie, ide o zmluvu reálnej povahy a teda na vznik záväzkového vzťahu nepostačuje len uzavretie zmluvy, ale sa vyžaduje aj reálne odovzdanie predmetu zmluvy.

14. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že sporové strany uzatvorili zmluvu o pôžičke. Konštatoval, že zákon neustanovuje pre platnosť zmluvy o pôžičke jej písomnú formu, preto aj zmluva o pôžičke uzatvorená ústnou formou je platná. Mal za nesporne preukázané, že žalobcovia požičali žalovanému 1/peňažnú sumu 29.542,58 Eur (890.000 Sk), ktorú mu zaslali na jeho účet. Ďalej mal za preukázaný aj dohodnutý spôsob splácania pôžičky. Výsluchom sporových strán, ako aj výpisom z účtu žalobcu 1/ mal za preukázané, že žalobcovia a žalovaný 1/ sa dohodli, že žalovaný 1/ bude pôžičku splácať mesačnými splátkami vo výške 13.800 Sk (458,08 Eur), spôsobom ako žalobcovia splácali úver v banke, vrátane dohodnutých úrokov. V konaní nemal za sporné, že od poskytnutia pôžičky, až do apríla 2009, žalovaný 1/ aj takýmto spôsobom poskytnutú pôžičku splácal. Žalobcovia pôvodne žiadali od žalovaného 1/ sumu 57.269,18 Eur, záverom v dôsledku určitých splátok zotrvali len na istine vo výške 28.425,39 Eur, a to vrátane príslušenstva pohľadávky 9,5 %- ný úrok ročne z tejto istiny od 17.03.2009 do zaplatenia, všetko len voči žalovanému 1/.

15. Pri rozhodovaní vo veci vychádzal súd prvej inštancie iba z preukázaného skutkového stavu, a to jednak zo skutočnosti, že žalobcovia žalovanému 1/ poskytli sumu 890.000 Sk (29.542,59 Eur) prevodom

na účet žalovaného 1/ s tým, že žalovaný 1/ túto sumu bude splácať v takých splátkach a s takým úrokom, ako bol poskytnutý úver. Uviedol, že zo zhodných tvrdení žalobcov a žalovanej 2/, ako aj z výberu sumy 9.958,17 Eur (300.000 Sk) z banky mal ďalej za preukázané, že žalobcovia poskytli sumu 9.958,17 Eur (300.000 Sk) v hotovosti k rukám žalovaného 1/, ktorý vrátil žalobcom z celkovej peňažnej pôžičky iba sumu 11.075,37 Eur, pričom zostávajúcu časť pôžičky v sume 28.425,39 Eur im vrátená nebola. Vzhľadom na vykonaným dokazovaním preukázaný skutkový stav žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 28.425,39 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku pod následkom exekúcie (1. výrok rozsudku).

16. Čo sa týka nároku žalobcov na príslušenstvo pohľadávky, t.j. žalobcami požadovaného 9,5 % úroku ročne zo sumy 28.425,39 Eur od 17.03.2009 do zaplataenia, s poukazom na ustanovenia § 100 ods. 1, 2, 3, § 101, § 102, § 110 ods. 3 Obč. zák. súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol (2. výrok rozsudku) z dôvodu vznesenej námietky premlčania na pojednávaní dňa 11.01.2017, nakoľko dal za pravdu protistrane, že príslušenstvo pohľadávky bolo uplatnené žalobcami 1/, 2/ dňa 02.02.2015, teda po uplynutí zákonnej 3-ročnej premlčacej lehoty, ktorá začala plynúť dňom 17.03.2009.

17. O nároku na náhradu trov konania procesných strán súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového (ďalej len „CSP“) a žalobcom 1/ a 2/, ako úspešnej procesnej strane, priznal voči žalovanému 1/, ktorý bol v spore neúspešný, náhradu trov konania s tým, že v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (3. výrok rozsudku).

18. Konanie voči žalovanej 2/ súd prvej inštancie z procesného nedostatku - prekážky zastavil s odôvodnením, že konanie v spornej veci sa začalo ešte za účinnosti staršieho procesného kódexu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok), pričom v tom čase bez akéhokoľvek návrhu žalobcov bol v rozpore s vtedy platnými právnymi predpismi na podnet žalovaného 1/ uznesením zo dňa 10.12.2010 č.k. 16C/75/2010-127 pripustený vstup žalovanej 2/ do konania. Z dispozičnej zásady ovládajúcej začatie konania vyplýva, že pristúpenie ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného môže navrhnúť len žalobca, žalovaný túto možnosť nemá, preto vzhľadom na uvedený procesný nedostatok rozhodol tak, ako je uvedené vo 4. výroku rozsudku.

19. V 5.výroku svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že o náhrade trov konania žalovanej 2/ rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP).

20. Proti tomuto rozsudku v jeho 1., 3., a 5., výrokoch podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalovaný 1/ a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a uložiť mu povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 9.233,61 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, voči žalobcom 1/ a 2/ mu priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 65,14 % a žalovanej 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznať. Žiadal mu tiež priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nesprávny, keď v jeho odôvodnení vyslovil, že mal za preukázané poskytnutie mu pôžičky vo výške 9.958,17 Eur, a to na základe zhodných tvrdení žalobcov a žalovanej 2/, ako aj z výberu uvedenej sumy z banky. S týmto záverom súdu prvej inštancie nesúhlasil s tým, že v súvislosti s uvedeným záverom súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Súd prvej inštancie síce podľa neho správne posúdil, že daný vzťah medzi žalobcami a žalovaným 1/, tvrdený žalobcami, by sa mal posudzovať ako vzťah z pôžičky, avšak z reálnej zmluvy o pôžičke vyplýva, že pokiaľ nedôjde k odovzdaniu peňazí alebo k bezhotovostnému prevodu dojednanej sumy na účet dlžníka, nevznikne medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR z 23.5.2012 č.k. 1Cdo 78/2010. Bol toho názoru, že samotné tvrdenie žalobcov o poskytnutí pôžičky v hotovostnej forme nie je v žiadnom prípade možné považovať za relevantnú skutočnosť preukazujúcu vznik vzťahu z pôžičky. Mal za to, že v civilnom procese vo všeobecnosti platí, že dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto dostojí svojej procesnej povinnosti niečo tvrdiť. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následné neunesenie dôkazného bremena vedie k procesnej pasivite, ktorá je sankcionovaná stratou sporu. Uviedol, že žalobcovia svoje tvrdenie preukazujú jednak výpoveďou žalovanej 2/ a jednak potvrdením o výbere sumy v hotovosti z banky. Ani na základe uvedeného však podľa neho nie je možné prijať záver o poskytnutí pôžičky v tejto časti. V súvislosti s výpoveďou žalovanej 2/ poukázal na skutočnosť,

že ide o blízku osobu žalobcov (ich dcéru) a s ohľadom na tento príbuzenský vzťah, ako aj na obsah výpovedí, t.j. najmä na rozpory v jednotlivých výpovediach žalovanej 2/ a žalobcu 1/ mal za to, že ide o nevierohodné výpovede strán sporu. Poukázal na to, že žalovaná 2/ na pojednávaní dňa 11.1.2017 okrem iného uviedla v súvislosti s poskytnutím peňažných prostriedkov vo výške 300.000 Sk (9.958,18 Eur) že „ja osobne som bola svedkom, keď ich dostával od mojich rodičov“ a ďalej uviedla, že „si nepamätá okolností, t.z. za akých okolností boli tieto peniaze odovzdané, boli sme pri tom však, môj otec-žalobca, ja a žalovaný 1/“, na pojednávaní dňa 7.11.2012 však žalovaná 2/ v súvislosti s touto sumou uviedla, že len osobne videla, keď s nimi žalovaný 1/ prišiel domov, pričom rozpor vo svojich tvrdeniach nevedela vysvetliť a žalobca 1/ na tom istom pojednávaní uviedol, že „sumu 300.000 som mu osobne odovzdal bez prítomnosti inej osoby...“ Čo sa týka potvrdenia o výbere predmetnej sumy v hotovosti z banky, uvedený dôkaz taktiež nepreukazuje reálne poskytnutie mu finančných prostriedkov, ale len možnosť žalobcov disponovať príslušnou peňažnou sumou, čo je podľa neho s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie NS SR nedostatočné pre vyvodenie záveru o reálnom poskytnutí pôžičky. Uviedol, že počas celého konania popieral, že došlo k poskytnutiu pôžičky vo výške 9 958,17 Eur a žalobcovia v konaní preukazovali poskytnutie pôžičky v tejto sume len nevierohodnými výpoveďami strán sporu s potvrdením o výbere uvedenej sumy v hotovosti z banky. Mal za to, z uvedených výpovedí a dôkazu súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru o poskytnutí pôžičky a tiež, že žalobcovia nepredložili súdu žiadny relevantný dôkaz preukazujúci reálne poskytnutie pôžičky v hotovostnej forme, v tomto ohľade neuniesli dôkazné bremeno a tvrdenie o poskytnutí mu pôžičky vo výške 9.958,17 Eur v hotovostnej forme nepreukázali. Poukázal na to, že z predchádzajúceho rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 7.1.2013 v predmetnej veci, ktorý bol odvolacím súdom zrušený, zastával názor, že žalobcovia nepreukázali reálne poskytnutie pôžičky v tejto časti, keď v odôvodnení konštatuje, že „keďže sa im nepodarilo preukázať, že odporcovi odovzdali aj sumu 300.000 Sk a dôkazné bremeno zaťažuje práve navrhovateľov, súd pri rozhodovaní vychádzal iba z preukázaného skutkového stavu...“ Nie je preto zrejmé, z akých dôvodov súd prvej inštancie pri svojom druhom rozhodnutí zmenil názor a žalobcami tvrdené poskytnutie pôžičky v hotovosti mal zrazu za preukázané. Čo sa týka zostávajúcej časti žalovanej sumy, t.j. sumy 18.467,22 Eur (čo znamená rozdiel sumy pôžičky poskytnutej v bezhotovostnej forme a čiastočných úhrad žalovanej sumy), v neposlednom rade sa nestotožnil s tým, že žalobcovia si poskytnutú pôžičku uplatňujú len voči nemu, pričom išlo o pôžičku poskytnutú jemu aj žalovanej 2/, a to na pokrytie dlhov, ktoré vznikli počas ich spoločného spolužitia v trvaní 7 rokov, pričom táto skutočnosť bola v konaní riadne preukázaná. Uviedol, že počas tohto spolužitia uhrádzal všetky náklady týkajúce sa spoločnej domácnosti, ako aj bežného života nielen za seba, ale aj za žalovanú 2/ (ako napr. náklady na benzín, náklady na mobilné telefóny, nákupy potravín, oblečenia, náklady na energie, nájom, a iné). Z uvedeného dôvodu požiadali žalobcov o poskytnutie pôžičky, čo vyplýva aj z výpovede žalovanej zo dňa 7.11.2012. Poukázal na vyjadrenie žalovanej 2/ zo dňa 30.12.2011, v ktorom ona sama uvádza, že bola na materskej dovolenke 5 rokov, a teda bola bez príjmov, dieťa, ktoré mala s ním malo zlý zdravotný stav, ktorý si vyžadoval opateru a zvýšené náklady. Za spolužitia so žalovanou 2/ sa im nahromadili viaceré dlhy a pôžička od žalobcov, o ktorú ich požiadala žalovaná 2/, mala slúžiť na úhradu týchto dlhov. Z uvedeného a najmä z vyjadrenia samotnej žalovanej mal žalovaný 1/ za nesporné, že náklady na ich spoločný život uhrádzal sám zo svojho príjmu, pričom tento nepostačoval na úhradu nákladov spoločnej domácnosti, žalobcovia tak poskytli pôžičku jemu, ako aj žalovanej 2/ na úhradu dlhov, ktoré vznikli počas ich spoločného spolužitia. S poukazom na ust. § 511 Obč. zák. konštatoval, že je zrejmé, že v danom prípade nevyplýva pasívna solidarita ani z právneho predpisu, z rozhodnutia súdu, ani z povahy plnenia. Jediným predpokladom vzniku pasívnej solidarity v danom prípade podľa žalovaného 1/ by mohlo byť dojednanie strán sporu ako zmluvných strán, avšak ani k takémuto dojednaniu strán sporu nedošlo, a vzhľadom k tomu, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená v ústnej forme, nie je možné ani preukázať opak. Poukázal na skutočnosť, že v prípade pochybností o tom, či podľa zmluvy ide o solidárny alebo delený záväzok, platí že solidarita nebola zmluvne dojednaná. Žalovaný 1/ zastával názor, že žalobcovia si neopodstatnene uplatňujú celú žalovanú sumu len od neho. Nakoľko v danom prípade ide podľa neho o delený záväzok jeho a žalovanej 2/, bolo by možné akceptovať, ak si žalobcovia uplatňovali od neho jednu polovicu z dlžnej sumy, t.j. sumu vo výške 9.233,61 Eur, v zostávajúcej časti považoval žalobcu za neopodstatnenú a nedôvodnú. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa s uvedenými skutočnosťami a jeho námietkami uvádzanými a preukázanými (jednak svedeckou výpoveďou E. U., jednak vyjadrením žalovanej 2/) v priebehu súdneho konania vôbec nezaoberal a nevysporiadal sa s nimi vo svojom rozhodnutí, v dôsledku čoho považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a z uvedeného dôvodu nepreskúmateľný. Poukázal pritom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a § 220 ods. 2 CSP, konštantnú judikatúru ústavného súdu ohľadom požiadavky riadneho odôvodnenia rozhodnutia

ako jedného zo základných atribútov spravodlivého procesu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa žalovaného 1/ nespĺňa zákonné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky odôvodnenia uvedené v ust. § 220 ods.2 CSP a napadnutý rozsudok mal za nepresvedčivý, arbitrárny a nepreskúmateľný. Za nesprávny považoval rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti trov konania, keď o nich rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom mal rozhodnúť podľa § 255 ods. 2 CSP vzhľadom na čiastočný úspech v konaní. Uviedol, že v zmysle posledného návrhu žalobcov na zmenu žalobného návrhu predneseného na pojednávaní si žalobcovia v predmetnom konaní uplatňovali voči nemu nárok na zaplatenie sumy 28.425,39 Eur spolu s úrokom z omeškania zo sumy 28.425,39 Eur vo výške 9,5 % ročne od 17.3.2009 do zaplatenia. Z výrokovej časti napadnutého rozsudku je zrejmé, že žalobcovia boli úspešní v časti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 28.425,39 Eur a neúspešní v časti uplatneného nároku na zaplatenie príslušenstva- úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 28.425,39 Eur od 17.3.2009 do zaplatenia. Naopak on bol neúspešný v časti uplatneného nároku žalobcov na zaplatenie sumy 28.425,39 Eur a úspešný v časti uplatneného nároku žalobcov na zaplatenie príslušenstva pohľadávky. Vyčíslené príslušenstvo pohľadávky uplatnené žalobcami ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje sumu 24.555,25 Eur, žalobcovia tak boli v zmysle napadnutého rozsudku síce úspešní v časti sumy 28.425,39 Eur, ale na druhej strane neúspešní v časti sumy 24.555,25 Eur. Mal preto za čiastočný úspech žalobcov vo veci a preto súd prvej inštancie mal náhradu trov konania pomerne rozdeliť, prípadne vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Za dôvodnú považoval žalovaný 1/ aplikáciu § 257 CSP a ako dôvody hodné osobitného zreteľa označil zásadný podiel žalobcov na dlhotrvajúcom priebehu konania, kedy v dôsledku ich mnohých návrhov na zmenu žalobného petitu sa nemohol zaoberať riadne prejednaním a rozhodnutím veci samej. Za nesprávny považoval aj 5. výrok rozsudku, ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie, že o náhrade trov konania žalovanej 2/ rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, nemá právny podklad, nakoľko žiadny právny predpis SR takéto rozhodnutie súdu neumožňuje. Poukázal na ust. § ods. 1 CSP, podľa ktorého súd musí rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. Žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaného 1/ navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať im nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Za nespornú skutočnosť označili výber hotovosti v spornej sume z účtu v banke zo strany žalobcu 1/a tiež skutočnosť, že žalovaná 2/ potvrdila, ako videla, že žalovaný 1/ rovnakou sumou disponoval v časovej nadväznosti na výber danej sumy z účtu v banke zo strany žalobcu 1/ a za nesporné mali, že žalovaný 1/ bol nútený si na financovanie svojho života požičať finančné prostriedky od žalobcov, že k uvedenej nemalej sume sa nemohol dostať iným spôsobom, ako formou pôžičky. Poukázali na hodnotenie dôkazov v zmysle ust. § 191 ods. 1 CSP a uviedli, že žalovaný 1/ nijakým spôsobom nepreukázal, že by sporná finančná čiastka nebola pôžičkou zo strany žalobcov, resp. že by sa k spornej sume žalovaný 1/ dostal iným spôsobom, alebo že by táto suma plynula z jeho zárobkovej činnosti. Boli toho názoru, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými tvrdenými námietkami žalovaného 1/ a vo vzájomnej súvislosti posúdil všetky vykonané dôkazy a dospel k správne právnemu záveru. Nakoľko žalovaný 1/ nepreukázal iný spôsob nadobudnutia spornej finančnej čiastky, konajúci súd podľa nich správne vyhodnotil výpovede a dôkazy a usúdil, že sa jednalo o pôžičku zo strany žalobcu 1/ v prospech žalovaného 1/. Žalovanému 1/ sa rozhodli finančne pomôcť ako partnerovi ich dcéry a otcovi ich vnúčaťa a nepredpokladali vzhľadom na uvedenú rodinnú situáciu, že pri poskytovaní finančných pôžičiek si majú zabezpečiť nezaujatého a nestranného svedka, ktorý by im poskytnutie a prijatie pôžičiek potvrdil. Uviedli, že sa v dobrej viere snažili pomôcť v podstate už členovi ich rodiny, pretože ho poznali dlhé roky počas vzťahu žalovaného 1/ s ich dcérou žalovanou 2/. Žalobcovia zastávali názor, že nemôže obstať tvrdenie žalovaného 1/ o neposkytnutí pôžičky v spornej sume, nakoľko sa počas prvoinštančného konania podľa nich jednoznačne preukázalo poskytnutie tejto pôžičky, jej prevzatie zo strany žalovaného 1/ a jeho dispozícia s ňou. Žalovanej 2/ nikdy žiadnu pôžičku neposkytli, pôžičky poskytli výlučne žalovanému 1/, ktorý výlučne s poskytnutými finančnými prostriedkami aj preukázateľne disponoval. Žalovaná 2/, ako sama uviedla, nemala z poskytnutých pôžičiek žiaden finančný pôžitok, angažovala sa len tým, že zapôsobila na nich ako rodičov, aby poskytli pôžičku žalovanému 1/ ako jej životnému partnerovi. K argumentácii žalovaného 1/ ohľadom deleného záväzku jeho a žalovanej 2/ uviedli, že je nesporné, že ich vôľou a úmyslom bolo poskytnúť pôžičku žalovanému 1/, túto mu aj poskytli a na jeho bankový účet a sám sa dobrovoľne zaviazal pôžičku vrátiť z finančných prostriedkov, ktoré mal dostať od svojej sestry. Ak by boli mali v úmysle poskytnúť finančné prostriedky žalovanej 2/ ako ich dcére, urobili by tak priamo a nie prostredníctvom žalovaného 1/ ako tretej osoby. Za nepravdivé mali tvrdenie žalovaného 1/ o preukázaní solidarity, resp. deleného záväzku. Pokiaľ žalovaný 1/ opiera svoje tvrdenia o akési financovanie potrieb domácnosti, nepovažovali

to za dôkaz, že žalovaná 2 by mala byť spoludlžníčkou. Naviac vzťah žalovaného 1/a žalovanej 2/ skončil približne po troch mesiacoch po poskytnutí pôžičiek z ich strany žalovanému 1/. Považovali za nepredstaviteľné, aby obnos finančných prostriedkov celkovo v sume viac ako 40.000 Eur pohltili výdavky za domácnosť žalovaných za obdobie troch mesiacov, ako tvrdí žalovaný 1/. Nepovažovali za pravdivé ani tvrdenie žalovaného 1/ o arbitrárnosti napadnutého rozsudku.

19. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania prejednal vec v napadnutých častiach bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ je dôvodné.

20. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontaktnou), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne. Pre uzatvorenie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzatvorená aj ústne alebo konkludentne. Odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi je však predpokladom uzatvorenia zmluvy o pôžičke. Základnou povinnosťou dlžníka je potom vrátiť vec rovnakého druhu, rovnakého množstva a rovnakej kvality. Pôžička je reálnym kontraktom a tak okrem samotného uzavretia zmluvy je treba ešte ďalší úkon, ktorým je prenechanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Z uvedeného vyplýva, že nielen samotným zmluvným dojednaním, ale i prenechaním predmetu pôžičky vzniká dlžníkovi záväzok vrátiť veriteľovi, čo mu bolo požičané a tomu zodpovedá právo veriteľa požadovať vrátenie pôžičky. Ak však nedošlo k prenechaniu peňazí či k bezhotovostnému prevodu dohodnutej sumy peňazí, potom nevznikol medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky.

21. V ustanoveniach Civilného sporového poriadku o vykonaní dôkazov sa výrazne premieta zásada priamosti a bezprostrednosti (čl. 13 CSP), zásada voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a zásada ústnosti (čl. 12 CSP), ktorá je tradičnou zásadou slovenského civilného procesu.

22. Podľa § 191 ods. 2 CSP vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. V tomto ustanovení sa nachádza materiálny princíp voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku. Súd pri hodnotení dôkazov nie je obmedzený zákonom v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti hodnotiť konkrétny dôkaz. Hodnotenie by však malo mať vždy oporu vo vykonanom dokazovaní a byť v súlade so zásadami formálnej logiky, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi a musí byť preskúmateľné v inštančnom postupe. Hodnotenie dôkazov následne súd uvedie v rozhodnutí vo veci samej - ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

23. Dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimity každého rozhodnutia súdu. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa javí ako svojvoľné - teda neobhájiteľné, prijaté bez opory v práve a nelegitímne. O takéto rozhodnutie ide napr. vtedy, ak v odôvodnení súdneho rozhodnutia súd iba popíše skutkový stav prípadu, odcituje ustanovenia právneho predpisu a následne konštatuje, že z uvedených ustanovení „vyplýva“ určitý záver, ak sa súd vôbec nezaoberá pre vec významnými argumentmi, ktoré prednesú účastníci konania, alebo sa nezaoberá ústavnými aspektmi prípadu a povinnosťou vykladať ustanovenia právnych predpisov v súlade s ústavnými princípmi a ľudskými právami. Ústavný súd SR už vydal mnoho rozhodnutí, ktorými zrušil rozhodnutia všeobecných súdov z dôvodu, že boli nedostatočne odôvodnené, a tým porušili základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Podobne Európsky súd mnohokrát vyslovil porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“) z dôvodu, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu neobsahovalo dostatočné odôvodnenie. Keďže podstatu odôvodnenia súdneho

rozhodnutia tvoria argumenty, ktorými súd podopiera svoj záver, požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia sú vlastne požiadavkami na argumentáciu v odôvodnení súdneho rozhodnutia. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“. Práve zo skutočnosti, že súdny proces musí byť „spravodlivý“, vyvodzuje Európsky súd povinnosť súdu dostatočne odôvodniť súdne rozhodnutie. Európsky súd stabilne uvádza, že „...podľa ustálenej judikatúry zohľadňujúcej princíp vzťahujúci sa na riadny výkon spravodlivosti, rozsudky súdov a tribunálov musia dostatočne uviesť dôvody, na ktorých sú založené.“ (napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, § 26) alebo že „národné sudy musia ale vyjadriť s dostatočnou jasnosťou dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia.“ (napr. Hadjianastassiou v. Grécko, § 33). Rovnako ako čl. 46 ods. 1 Ústavy SR znie čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ktorá je súčasťou slovenského aj českého právneho poriadku. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia teda vyplýva aj z čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Zákonný základ práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia sa nachádza v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Európsky súd a európske ústavné sudy, vrátane Ústavného súdu SR, vo svojej rozhodovacej činnosti stanovili viaceré požiadavky, ktoré musí spĺňať odôvodnenie súdneho rozhodnutia, resp. argumentácia obsiahnutá v tomto odôvodnení. Nedodržanie týchto požiadaviek má mať za následok zrušenie súdneho rozhodnutia Ústavným súdom SR z dôvodu porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m.m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (napr. III. ÚS 107/07). Ústavný súd SR tiež uvádza: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07). Uvádza tiež: „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 265/05). Ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 33/2012). Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 243/07).

24. Súd vyhodnocuje splnenie dôkazného bremena posúdením výsledkov dokazovania o dokazovanej otázke z vykonaných dôkazov ich zhodnotením jednotlivo a aj vo vzájomnej súvislosti so záverom o tom, či dôkazné bremeno strana sporu uniesla, alebo to tak nebolo. V sporovom konaní je povinnosťou strany sporu označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy na svoje tvrdenia, nesie nepravdivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Je jej povinnosťou označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Neoznačenie dôkazov na tvrdenia, nesie nepravdivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Žalobcovia tvrdili, že žalovanému 1/ požičali sumu 300.000 Sk, ktorú sumu mu mal odovzdať žalobca 1/ v hotovosti, pričom žalovaný 1/ túto skutočnosť popieral, potvrdil len prijatie sumy 890.000 Sk, ktorej poskytnutie mu žalobcami na jeho účet bolo nepochybné, preto musela byť splnená dôkazná povinnosť na tvrdenie o tom, že žalovanému 1/ peniaze aj v sume 300.000 Sk žalobcovia poskytli. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia len uviedol, že vychádzal zo skutočnosti, že žalobcovia žalovanému 1/ poskytli sumu 890.000 Sk (29.542,59 Eur) prevodom na účet žalovaného 1/ s tým, že žalovaný 1/ túto sumu bude splácať v takých splátkach a s takým úrokom, ako bol poskytnutý úver. Zo zhodných tvrdení žalobcov a žalovanej 2/, ako aj z výberu sumy 9.958,17 Eur (300.000 Sk) z banky mal ďalej za preukázané, že žalobcovia poskytli sumu 9.958,17 Eur (300.000 Sk) v hotovosti k rukám žalovaného 1/, ktorý vrátil žalobcom z celkovej peňažnej pôžičky iba sumu 11.075,37 Eur, pričom zostávajúcu časť pôžičky v sume 28.425,39 Eur im vrátená nebola. Z tohto stručného odôvodnenia jeho záveru, bez

toho, aby sa vysporiadal s rozpornými tvrdeniami sporových strán vyvodil tak predčasný záver, navyše s nesprávnym konštatovaním o zhodnom tvrdení žalobcov a žalovanej 2/, nakoľko žalovaná 2/ na pojednávaní dňa 11.1.2017 uviedla, že osobne bola svedkom, keď sumu 300.000 Sk dostával od jej rodičov, nepamätala si okolnosti kde a za akých podmienok boli tieto peniaze odovzdané, boli však pritom jej otec-žalobca 1/, ona a žalovaný 1/, čo je jednak v rozpore s jej predchádzajúcou výpoveďou na pojednávaní dňa 7.11.2012, kde žalovaná 2/ v súvislosti s touto sumou uviedla, že len osobne videla, keď žalovaný 1/ prišiel so sumou 300.000 Sk v hotovosti domov, ale aj v rozpore s tvrdením žalobcu 1/, ktorý na tom istom pojednávaní uviedol, že sumu 300.000 žalovanému 1/ osobne odovzdal bez prítomnosti inej osoby, takže nešlo o zhodné tvrdenia, ako konštatoval súd prvej inštancie. Tento pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v rozpore s vyššie uvedeným a v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec neuviedol, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a akými úvahami sa pri vyhodnotení dôkazov spravoval, aby odôvodnenie jeho rozsudku bolo presvedčivé. Súd prvej inštancie tiež o trovách konania v 5. výroku svojho rozsudku uviedol, že o náhrade trov konania žalovanej 2/ rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP), pričom o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP rozhoduje súd aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

25. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov, keď súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v nedostatočnom odôvodnení, ktoré nebolo možné ani odvolacím súdom preskúmať, znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach podľa § 389 ods. 1 písm.b/ CSP zrušil a vec mu v týchto častiach podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V novom rozhodnutí sa súd prvej inštancie vysporiada náležite so skutkovým stavom, vyhodnotí dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, vysporiada sa s rozpornými tvrdeniami a protichodnými dôkazmi a uvedie úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a z ktorých vyvodil svoj presvedčivý záver a rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) v zmysle § 428 CSP.